

गत्वाप्राप्य ॥ ८४ ॥ ८५ ॥ ८६ ॥ पूर्वदेवानां ब्रह्मविष्णुरुद्राणां मध्ये एतौ विष्णुरुद्रपिणावृषीनरनारायणौ परमोचितौ अत्यंततपःसंपन्नौ ॥ ८७ ॥ ८८ ॥ देववत्नारायणवत् अवाकर्षः अवमतंकशंकृत
वानसिआत्मानंशरीरं ॥ ८९ ॥ शुभ्रं दीप्तिमत् ॥ ९० ॥ ९१ ॥ तयोर्नरनारायणयोः अथापितवतयोश्च विशेषहेतुं शृणु इत्याह ताभ्यामिति लिंगे सूक्ष्मशरीरे अर्चायां प्रतिमायां अयं भावः चतुर्णां सन्निधा
नेन यत्फलं तदशाश्वतं द्वयोस्तु सन्निधानेन शाश्वतं प्राप्यते पदमिति दक्षस्मृतेः प्रतिमायां शिवार्चकस्य आत्ममन इन्द्रियविषयाणां चतुर्णां सान्निध्यमस्ति लिंगे तदर्चकस्य तु आत्ममनसोर्द्वयोरेव सान्निध्यमस्तीति
कश्चित्तरुजांकर्ता मत्प्रसादात्कथंचन ॥ अपि वै समरंगत्वाभविष्यसिममाधिकः ॥ ८४ ॥ एवमेते वरालब्धाः पुरस्ताद्विद्विशौरिणा ॥ स एष देवश्चरति मायया
मोहयन् जगत् ॥ ८५ ॥ तस्यैव तपसा जातं नरं नाम महामुनिं ॥ तुल्यमेतेन देवेन तं जानीत्यर्जुनं सदा ॥ ८६ ॥ तावेतौ पूर्वदेवानां परमोपचितावृषी ॥ लोकया
त्राविधानार्थं संजायेते युगे युगे ॥ ८७ ॥ तथैव कर्मणा कृत्स्नं महत्तपसोपि च ॥ तेजोमन्युं च विभ्रं स्त्वं जातोरौ द्रोमहामते ॥ ८८ ॥ स भवान् देववत्प्राज्ञो ज्ञात्वा
भवमयं जगत् ॥ अवाकर्षस्त्वमात्मानं नियमैस्तत्प्रियेप्सया ॥ ८९ ॥ शुभ्रमत्र हविः कृत्वा महापुरुषविग्रहं ॥ ईजिवांस्त्वं जपैर्होमैरुपहारैश्च मानद ॥ ९० ॥ स त
था पूज्यमानस्ते पूर्वदेहेष्यतु तुषत् ॥ पुष्कलांश्च वरान्प्रादात्तव विद्वन्द्दिस्थितान् ॥ ९१ ॥ जन्मकर्मतपोयोगास्तयोस्तव च पुष्कलाः ॥ ताभ्यां लिंगे चितो देवस्त्वया
र्चायां युगे युगे ॥ ९२ ॥ सर्वरूपं भवं ज्ञात्वा लिंगे योर्चयति प्रभुं ॥ आत्मयोगाश्च तस्मिन् वैशास्त्रयोगाश्च शाश्वताः ॥ ९३ ॥ एवं देवाय जंतो हि सिद्धाश्च परमर्षयः ॥
प्रार्थयन्ते परं लोके स्थाणुमेकं सर्वकृत् ॥ ९४ ॥ स एष रुद्र भक्तश्च केशवो रुद्रसंभवः ॥ कृष्ण एव हि यष्टव्यो यज्ञैश्चैव सनातनः ॥ ९५ ॥ सर्वभूतभवं ज्ञात्वा लिंगम
र्चतियः प्रभोः ॥ तस्मिन् न भ्यधिकं प्रीतिं करोति वृषभध्वजः ॥ ९६ ॥ संजय उवाच तस्य तद्वचनं श्रुत्वा द्रोणपुत्रो महारथः ॥ नमश्चकार रुद्राय बहुमेने च
केशवं ॥ ९७ ॥ लृष्टरो मा च वक्ष्यात्मा सो भिवाद्यमहर्षये ॥ वरूथिनीमभिप्रेक्ष्य त्यवहारमकारयत् ॥ ९८ ॥ ततः प्रत्यवहारो भूत्पांडवानां विशांपते ॥ कौरवाणां
च दीनानां द्रोणे युधिनिपातिते ॥ ९९ ॥ युद्धं कृत्वा दिनान्यं च द्रोणो हत्वा वरूथिनीं ॥ ब्रह्मलोकं गतो राजन् ब्राह्मणो वेदपारगः ॥ १०० ॥ इति श्रीमहाभारते
द्रोणपर्वणि नारायणसामोक्षपर्वणि व्यासवाक्येशतरुद्रीये एकाधिकद्विशततमोऽध्यायः ॥ २०१ ॥ ॥ ७३ ॥ ॥ ७३ ॥

योरर्चकत्वसाम्येऽपि प्रकारभेदात्फलभेदभागितेति ॥ ९२ ॥ लिंगार्चनादेव सर्वं ब्रह्मेति जानातीत्याह सर्वेति ज्ञात्वा शास्त्रात् पूर्वज्ञात्वा पश्चादनुभवेनापि जानातीत्यर्थः अतएव कृष्णे आत्मयोगाख्यं जीवब्रह्मे
क्यविज्ञानं शास्त्रयोगाख्यं परोक्षज्ञानं च तत्कारणीभूतं पुष्कलमस्तीत्याह आत्मेति ॥ ९३ ॥ ९४ ॥ कृष्णः भक्तानां सहेतुकं संसारं कर्षतीति योगात्स एवाराध्यः ॥ ९५ ॥ ९६ ॥ ९७ ॥ ९८ ॥ महर्षये व्यासाय
॥ ९९ ॥ १०० ॥ इति द्रोणपर्वणि टीकायां एकाधिकद्विशततमोऽध्यायः ॥ २०१ ॥ ॥ ७३ ॥ ॥ ७३ ॥